

Ne úplně všechno na tomto světě a v srdci Evropy zvlášť jde od desíti k pěti; jedním z důkazů je Folková růže. Loni jen dvoudenní, letos rozšířená na dřívější třídení rozměr (pravda, pamatuji i týdenní Folkovou růži...): tím jsem byl tak zaskočen, že už jsem nedokázal zajistit svůj pobyt na celém festivalu. To vytýkám před závorku následující reportáže, ve které se tudíž nedočtete nic o – jistě skvělém – čtvrtčním koncertu Tonyho Trischky, Roberta Křesťana & Druhé trávy. **Pátek** Vlastně ani nic o spoustě zajímavých pátečních čísel, jako bylo napůl utajované vystoupení tria **Spolu (Honza Žamboch – Arnošt**

Frauenberg – Monty) na nádvoří před

zámkem a jistě i celý sled recitálů na II. Nádvoří (

X-tet, Bonsai č. 3, Bodlo, Hluboké nedorozumění, Sekvoj, Tomáš Berka a Corpus delicti

). Po práci se dá stihnout až večerní koncert a kupodivu mi v tom tentokrát žádné obvyklé zádrhele na silnici I/3 nezabránilly. Zahajující

Zhasni

jsem od té doby, co se stali nominanty na Anděla, neslyšel; poprvé jsem je tady potkal s jejich novým (snad lze tvrdit, že je ještě nový) houslistou Davidem Singerem. A zdá se, že personálně je novoborská parta v pohybu: podle pódiového hlášení jsem je současně naposledy slyšel s bratry Kropáčky (baskytara a bicí); další podoba kapely nebyla konkretizována. Nicméně hudebně jsem je našel zhruba tam, kde jsem zvyklý, poslechl jsem si řadu svých oblíbených písní (

Kastelán, Parcely na měsíci, V hostelu Vertigo

...) a mnohé jiné. Snad jediné ještě ta změna, že Kuba Horák zpíval výrazně víc písní než Michal Vaněk, zatímco kdysi tomu bývalo naopak; neřekl bych, že tato změna je ku prospěchu věci. I

Monty

je stále týž, ale přitom v roli, kterou si zvolil, rozhodně roste. Na housle a mandolínu ho doprovázel

Milan Šána

(Koňaboj), který odvedl spoustu „krášlící“ instrumentální práce. Monty donutil hned v první písni zpívat zámecké nádvoří „

Monty si zoufá/píseň je hloupá

“ nebo tak něco a pak osciloval mezi zásadními písněmi typu

Bráchovi

a hůře než ptákovinami, jako je

Máme doma šneka

z dětského sampleru

Bongo BomBardák

s příslušným podáním. Zkrátka občas nad ním člověk lomí rukama a většinou je rád, že někoho tak obcerstvujícího česká folková scéna má. Poté následovalo autorské čtení z

Juppovy

nové knihy

Kde přistávají uši

, sbírky krátkých textů postavených – pokud mohu z ukázek soudit – na slovních hříčkách a vtipných absurditách.

Jablkoň

přijela bez Aničky Duchaňové, zato s Maruškou Putnerovou, (bývalou?) členkou Židlochovického dětského sboru, se kterým Jablkoň často spolupracovala. „

To není žádná změna. Jablkoň jsme my čtyři chlapi a zpěvačky se mohou i podle svých možností střídat

„ – tak nějak mi situaci vysvětlil kapelník Michal Němec, který na začátku setu do publika zvolal: „

Rozhodli jsme se, že dnes budeme takoví hodný.

„ To mu ovšem nezabránilo do skvělého recitálu zařadit smutnou

Odpouštím ti, Rút

nebo zběsilou

Kdopak nám zazpívá?

Žamboši

, výborní jako vždy, zařadili i novinky (já jsem třeba neznal tu o kapitánovi, který zmizel cestou k severnímu pólu) a na přídavek si ušetřili stále aktuální

Svobodu

Po skončení hlavního koncertu na III. nádvoří je v pátek ještě k mání Nočníček v kapli sv. Máří Magdalény. To je záležitost možná nenápadná, ale ve skutečnosti jsem odtamtud zpravidla odcházival možná s největšími zážitky z Folkové růže; napadá mě třeba koncert Jirky Smrže a dua Nestíháme. Letošní páteční Nočníček se rozhodně přiřadí do jejich blízkosti. Na program byl **Michal Vaněk a trio**, tedy jeho jazzoví přátelé (piáno, basa, bicí) a hudba z Michalova loňského alba

V galerii. Písničky, které se mi líbily už z desky, silně umocněné atmosférou noční kaple, výborně rozdělená „práce“ mezi skvělé instrumentalisty a náhle před kapelou stojícího a „jen“ zpívajícího Michla Vaňka – nádherný zážitek.

Sobota

V sobotu přišel jako první na řadu fragment propašovaný z rozmetané Zahrady: Konkurs písničkářů situovaný na nádvoří Muzea fotografie. „

Nahrávek bylo letos cca 40

„, sdělil nám počet všech soutěžících konferenciér a také „patron“ Konkursu písničkářů Jirka moravský Brabec. Do jindřichohradeckého finále se jich dostalo deset; zvítězila nesmírně zajímavá písničkářka

Jana Bauerová

, na jejíž superioritě jsem se s porotou shodl i já (aniž by to samozřejmě pro soutěžící bylo jakkoli důležité). Znam Janu Bauerovou ještě z čáslavské skupiny Jitrocel, potom se vydala na sólovou dráhu a místo na kytaru začala hrát na různé lyry, poté začala putovat světem, až se usadila v Beskydech (obec Krásná) a začala hrát na „bardskou“ (malou) harfu. Hraje velice působivou přírodní lyriku s přesahem (a s hezkými metaforami), ale taky třeba písničku inspirovanou Rackem Jonathanem Livingstonem. Krtek 2013 je v dobrých rukou. Na druhém až třetím místě skončili rozhodnutím poroty

Marek Vojtěch

a

Mirka Miškechová

. Co se týče akordeonisty Marka Vojtěcha, byl jsem s porotou naprosto ve shodě: Marek se účastnil Konkursu písničkářů už loni, takže bylo možné krásně posoudit, jaký kus práce udělal, jaké má zajímavé písničky, jak si z nich umí vystavět působivý set. Nad rozhodnutím pánské

poroty postavit „na bednu“ studující žurnalistiky Mirku Miškechovou z Povážské Bystrici jsem se trochu ironicky oškliboval (babu do poroty!): měl jsem pocit, že se trochu nechali převálcovat usměvavým živlem, jakým Mirka bezesporu je. Doprovázel ji nepříliš invenční kytarista a saxofonista Tomáš Slovák, některé písničky byly koncipované jako protestsongy (o prostředí žurnalistiky, o tom, co Mirku štve...), ale texty vypadaly, jako by je Mirka tesala dlátem, žádná drobnokresba, žádné působivé detaily. Jako čtvrté až páté vyhodnotila porota duo

Rendez-fu

(omlouvám se, nestihl jsem je) a

Kláru Vytiskovou

. Klára je částí sesterského dua Quaoar, které mělo v Hradci původně hrát, jenže Zuzka Vytisková uvízla na táboře v Jizerkách a z její sestry byla rázem sólová písničkářka. Quaoar vznikl jako dětské duo, takže Klára a Zuzka mají už poměrně dost nahráno a je to slyšet: přestože mně na různých dětských soutěžích nikdy zdaleka nepřišly jako špička, pěkně se za ty roky vyhrály a vyzpívaly – nebo aspoň Klára ano, jak bylo slyšet. I písničky už měly hlavu a patu... i když snad jen mimořádnou situací jsem si uměl vysvětlit jak to, že Klára hraje na autorské soutěži některé převzaté skladby, jako třeba

Tears In Heaven

s nepříliš povedeným českým textem. Z písničkářů a dvojic, které propadly rozhodnutím poroty do druhé poloviny pole, mně nejvíc zaujalo

Duo Svitky

: veselé až vtipné písničky (

Mozart, Kumránské svitky

...) – a šlo o vtipnost nejen textovou, ale i aranžérskou – skvělý klarinet Jirky Svítka, schopnost výborně komunikovat s publikem. Jak jsem zjistil, u poroty jim snad nejvíc uškodilo to, že náznaky reggae (

Reggae je votrava

) nebyly úplně korektně zahrané. Škoda... Celkem rád mám i sesterské duo

Věndy

(jakož i ostatní fungující formace Jany Věnečkové): přestože způsob psaní surrealistických textů i bizarně zaranžovaných melodií občas hraničí s naschvalem, na to, že se taky jedná o ještě nedávno dětské těleso, chrlí marnotratně nejrůznější nápady a myslím, že je jen otázkou času, kdy začne jejich repertoár získávat na síle. Dalšími soutěžícími byl celkem známý, nicméně kvalitou zde nevyčnívající písničkář

Pavel Pokorný

, křesťanský folkař

Josef Marian Kralovič

a dle mého názoru nejslabší přítomný

Vladimír Šunda

. Musím říct, že zařazením Konkursu písničkářů získala Folková růže úplně jiný rozměr; lze jen litovat, že kapely si o Krtka (zatím?) zahrát nemohou...

Další hudba čekala na své posluchače na pohodové menší scéně na II. nádvoří; kdo příliš neváhal s přesunem (jako já), stihnul i první dvě položky – středočeské **Lázo plázo** a ostravské duo

Sova –

Slamák

. Další duo, folkbluesové

Hořký kafe

už jsem slyšel i já: potěšilo mě, jak Honza Rejhon (kytara) i Petr Babec (baskytary) zase o kus pokročili, jak jsou definitivně rozeznatelně svoji i jak drsně se opírají do svých nástrojů (Petrova bezpražcovka je opravdu fajnová). Poslední kus bylo

Blues o zipu

, společně s konferenciérem scény Mírou Ošancem, který do dění na II. nádvoří vstupoval velmi aktivně i jindy a jinak. Vždycky jsem tvrdil, že skvosty

Jirky Smrže

převyšují všechno možné kolem něj i v zcela antišoumenském pojetí, ale nevím, nevím, jestli to přece jen už nepřehání. S očima zabodnutýma do textů na stojanu s publikem moc nekomunikoval a jeho doprovodný

Dobrovod

na tom nebyl o nic lépe: Jiří Kovář (elektrická kytara) se při hraní v sedě dost nudil, Ben Lovett s houslemi ve stoje na tom byl jen o málo lépe. Vše, co mohlo být, bylo taky „alternativní“: z připravované (úžasné!) desky, která každou chvíli vyjde, nezahrál téměř nic... publikum si celkem logicky úplně moc nenaklonil, ale stejně to byl jako vždy velký zážitek. Valach

Pavel Tabásek

(Kovář) z Jasenné je loňský vítěz Krtka z Folkové růže, písničkář, kterého – přiznávám – úplně nežeru, ale souhlasím s Mírou Ošancem, že byl ve vrcholné formě, za kterou byl oceněn dvěma vyžádanými přídávky; to byla na rozdíl od jednoho „povinného“ hodně mimořádná věc.

Tabáskova síla je v komunikaci a uvádění, kam patří i hlášky typu: „

Cédéčka nemám, protože mám posledních patnáct a nerad je dávám z ruky. Stáhněte si to na Bandzone...

“

Šantré

oslavilo rok spolupráce se zpěvačkou Terezou Bárovou; v Jindřichově Hradci na loňské Růži naskočila. Zřejmě zejména její zásluhou je výkon vždycky velmi zajímavé kapely o dost živější než dřív, i když je vidět, že hrát na přidělenou mandolínu ji nijak zvlášť netěší.

A nezbývalo, než postoupit o nádvoří dál a zúčastnit se poslední sady vystoupení. První vystupující - plakátované **Stráníky** – provázela zvědavost, protože jejich soupezník, Míra Ošanec, prohlašoval, že přijde velké překvapení a že uvidíme na jevišti tři holohlavé. Rozuzlení bylo takové, že se Stráníky a Mírou Ošancem vystoupila kompletní kapela

Mrakoplaš

. Počet holohlavých (z celkem osmičlenného ansámblu) souhlasil a já musím dodat, že mě nepřestává dojímat a okouzlovat, když si takovéhle žánrově zdánlivě odlehle kapely k sobě najdou cestu. Po Stránících přišla chvíle pro vyhlášení výsledků Konkursu písničkářů a pro cca 15 minut slávy (3 + 1 písničky)

Jany Bauerové

na hlavní scéně. Že hostitelská skupina

Jen tak tak

opustila nepříliš dlouho trvající tvar pouhého dua, to jsme se dozvěděli už ze zprávičky ve zpravodaji: ke kapelníkovi a šéfovi Folkové růže Pavlovi Jarčevskému a zpěvačce Nele Mládkové přibyl akordeonista, perkusista a zpěvák Ondřej Vácha.

Devítka

taky vypadala, že posílila sestavu, protože na třetí kousek přišla na jeviště manželka baskytaristy Madla Klupková a už tam zůstala. Nicméně na webu o tom není ani zmínka, tak to zřejmě byl jen takový dárek k narozeninám, které Klupková právě slavila. Důležitější bylo, že

Folková růže podvacaté

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 25 Srpen 2013 17:26

zazněly jak songy bez přehánění legendární spolu s (aspoň pro mne) novinkami v dobře namíchaném mixu. Vystoupení

Nezmarů

na závěr festivalu se neslo ve znamení letošního 35letého výročí a vzpomínání, takže došlo k tomu, že diváci jako jeden muž hádali, kdo původně zpíval třeba

Když nad ránem ozvou se kohouti

nebo

Tak se kolem dívej

- a šlo jim to...

Folková růže je cenná hlavně dlouhá léta (letošní ročník byl dvacátý) pěstovanou atmosférou, Juppovou dramaturgií (ne že byste tu slyšeli někoho, kdo jinde není k mání, ale ta kombinace je velmi příjemná) a uchráněným Konkursem písničkářů (podle programu zvaným dokonce Konkurs Zahrady). Noční session pod hradem je jednou z nejsilnějších akcí tohoto druhu, kam se nebojí chodit po vlastním vystoupení řada muzikantů. Letos jsem si, pravda, ověřil, že sobotní jam není zdaleka tak dobrý jako páteční, na který jsem se tentokrát nedostal. O důvod víc přijet za rok zase. Snad Růže vydrží. Přejme jí to.

Folková růže podvacaté

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 25 Srpen 2013 17:26

Folková růže podvacáté

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 25 Srpen 2013 17:26

Folková růže podvacaté

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 25 Srpen 2013 17:26

Magdalena z Národního divadla, Hradec, Státní zámek a hrad, kaple sv. Máří